

baade af Hvede og Rugmeel ingenlunde er ubetydelig, medens ogsaa de øvrige consumtionspligtige Gjenstande i Kjøbstæderne svare Afgifter; men dette gjælder ogsaa paa Landet og navnlig meget vigtige Forbrugs-gjenstande, som Brændeviin, der som bekendt er meget høit beskattet. Fremdeles rammes Landbefolkningen ved den her bestaaende Told af en Afgift — som upaatvibseligt angaaer en af de første Fornødenheds-gjenstande, nemlig Kaffe, som vel Ingen mere kan bevise hører til den danske Landalmues første Fornødenheds-gjenstande. Jeg har allerede under Sagens foreløbige Behandling tilladt mig at imødegaae den Betragtning, at denne Beskatning af Maismelet, som vel at mærke, ikke først nu skal foretages, men som allerede har været gjældende i et heelt Aar, som her sagt, let kunde fremkalde en farlig Crisis. Jeg troer ikke, man behøver at forestille sig saadanne Skraffe-billeder; der har ikke været Spørgsmaal om en Ojendrivelse af den sidste Crisis, og jeg har al Grund til at antage, efter hvad der foreligger Regjeringen, at en saadan hverken i Almindelighed vil frembyde igjen, og navnlig ikke heller paa Grund af Beskatningen af Maismelet. En anden Grund, som Comiteen har anført, er den, at en hyppigere Ojntagelse af den Mangel, der skulde opstaae ved Beskatningen af dette Product, vilde føre til, at den arbejdende Classe selv vilde lægge sig efter Provisionsdyrkning. For det Første maa jeg hertil bemærke, at efter den Erfaring, der haves i hele Verden, vil hverken en Told paa 8 $\frac{1}{2}$ pCt. eller paa 15 pCt. let frembringe Mangel paa en Gjenstand som Mais; der skal ganske andre overdrevne Toldsatser til, for at bewirke Mangel paa en Gjenstand, som hører til et Folks første Fornødenheder; men selv om jeg et Dieblik vilde indrømme, at denne Frygt kunde være grundet, kan jeg i alt Fald ikke tillægge Udvalgets Argumenter Gyldighed, naar det er fremhævet som et Onde, at det kunde lede til, at den arbejdende Classe selv vilde lægge sig efter Provisionsdyrkning. Jeg skal vistnok ikke være uenig med det arede Udvalg i, at det vilde være lidet usseligt, om Arbejderbefolkningen paa St. Croix i den Grad hendroges til at drive Provisionsdyrkning, at Sukkerdyrkingen

derved standsedes ganske eller for en Deel, hvilket vistnok i finantciel Henseende vilde være et meget uheldigt Resultat, og vilde tilintetgjøre for en væsentlig Deel Værdien af de vestindiske Colonier; men naar man vil stille sig paa det philanthropiske, det menneskekjærlige Standpunct, hvorpaa det forekommer mig, at man hovedsagelig stiller sig, naar man argumenterer mod Maismeels Beskatning ved Indførselen, saa forekommer det mig, at dette Argument kommer i Modsigelse dermed. Thi den, der vil stille sig paa det philanthropiske Standpunct, maa jo netop ønske, at den arbejdende Befolkning kommer til at staae muligt selvstændigt; det vilde jo være et stort Gode for den, naar den ved Hjælp af den lovrigt temmelig ubetydelige Provisionsgrund, hvis Udstrækning ikke er bleven forøget efter Emancipationen, skulde kunne staae ganske selvstændig. Naar Comiteen har anslaaet Indtagten af Tolden paa Maismeel til omtrent 20,000 Rbd., maa jeg bemærke, at den efter den Erfaring, som haves for Aaret fra 1ste Juli 1848 til sidste Juni 1849 udgjør omtrent 24,000 Rbd., hvilket er omtrent 4 Procent af hele Indtagten af Indførselstolden i bemeldte Aar. Comiteen har endelig anført som Argument imod den i den foreløbige Lov indførte Bestemmelse, at Maismeel ikke henhører under Moderlandets Udførseler til Colonierne, saa at den disse tilstaaede Toldbegunstigelse ikke directe vilde berøres ved den Maismeel paalagte Tolds Ophævelse. Jeg maa dertil tillade mig at bemærke, at det dog ikke ganske forholder sig saaledes; der er en kjendelig Forbindelse mellem Forbruget af Maismeel og Hvedemeel. Forbruget af Maismeel har aftaget noget i Løbet af de sidste Aar, i samme Grad som Forbruget af Hvedemeel har tiltaget, og jeg troer ogsaa, at det tør anføres som et Argument, at Hvedemeel, der henregnes mere til Luxus-gjenstande, bliver et kjerere Consumtabil for den forhen usrie Befolkning end Maismeel, som hørte til deres Forbrug medens den var usrie. Det Samme gjælder om saltede Sild, hvis Forbrug er aftaget temmelig betydeligt efter Emancipationen. Endnu maa jeg derhos bemærke, at Hvedemeel indføres toldfrit efter den nærværende Lov, naar det indføres fra Moderlandet.